

ling). Han var mod Lovforslagets Princip, og han nævnedes særlig Begyndelsen af Lovforslagets § 3, som jo lyder saaledes:

„Under denne Lov indgaa Arbejdere (§ 2), som beskæftiges ved:

1. Fabrikker og fabrikmæssigt drevne Værksteder, hvortil henregnes ethvert Sted, hvor der fremstilles eksplosive Stoffer eller eksploderende Genstande uden Hensyn til Antallet af dermed beskæftigede Personer, samt alle andre Anlæg, i hvilke der inden Døre i industrielt Djemed tilvirkes Genstande, saakremit mindst 10 Arbejdere derved regelmæssigt beskæftiges.“

Seg tror, at det ærede Medlem der overjer, at der er skelnet mellem to Klasser af disse Værksteder, mellem dem, hvor der fremstilles eksplosive Stoffer eller eksploderende Genstande — og hvor der slet ikke tages Hensyn til, hvor mange Arbejdere, der er — og de andre Værksteder, som ere mindre farlige, hvor der tages Hensyn til Arbejdernes Antal, idet de fritages for Forsikring, dersom der er færre end 10 Arbejdere, og endelig er der en Bemærkning neden under, hvor der siges, at Indenrigsministeren kan gribe ind og undtage Værksteder, som ellers paa Grund af Personernes Antal ville falde ind under Loven, jeg kan saaledes ikke stænne, at der er den Fare derved, som det ærede Medlem udtalte. — I det hele maa jeg stille mig imod det ærede Medlems Betragtning deraf, og tror ikke, man gør Industrien Uret ved at lade den selv bære disse Byrder, thi det er jo det ejendommelige ved Industrien, at den efterhaanden kan frigøre sig for disse Udgifter ved at lade dem gaa over paa Konsumenterne, som det ogsaa er sagt. Det kan man derimod ikke gøre ved Landbruget, det har ingen at vælte Byrden over paa; det viser sig jo ogsaa ved Toldlovsforhandlingerne, saa jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem. — Seg skal slutte med at anbefale Lovforslaget paa det bedste, jeg saa gerne, at det blev vedtaget, i alt væsentlig i alt Fald, i den Skikkelse, hvori det nu foreligger. Seg for min Part saa helst, at det gik videre uden at gaa i Udvalg, men da jeg maa antage, at det alligevel kommer i Udvalg — jeg hører jo til Mindretallet her i Tinget — vil jeg dog gerne rette den Henstilling til Udvalget, at arbejde saa hurtigt, at vi muligens kunde saa Lovforslaget ophøjet til Lov i indøværende Samling, i Betragtning af disse mange Arbejdere, 100,000—120,000, som ville falde ind under Loven, og som kunne gaa ganske anderledes trygt til deres Arbejde, der i og for sig mange Gange kan være farligt nok,

med den Bevidsthed, at gaar det galt, komme de ikke under det offentlige Fattigvæsen, hvorved de ville miste deres personlige Selvstændighed og mange andre Fordele.

J. Pedersen: Seg skal kun gøre et Par Bemærkninger. — Man maa jo sige, at dette Lovforslag er blevet meget venligt modtaget her i Tinget; naar man undtager det ærede Medlem for Randers (Stilling) — og selv han ønskede jo dog, at der maatte komme noget ud af Sagen — have alle talt om dette Forslag med megen Varme og megen Anerkendelse. Man har sagt om det, at det er et meget godt bygget Forslag, at det er simpelt i sin Sammensætning, at det er let overskueligt og let at gennemføre. Det kan jo heller ikke nægtes, at sammenlignet med det Forslag, som for 7 Aar siden forlod dette Ting, er dette Forslag meget simpelt i sin Bygning. Seg er dog tilbøjelig til at tro, at man væsentligt kunde have naaet det samme, som man nu tilsigter at naa, ved at gøre Forslaget endnu meget simplere. Det Forslaget egentlig gaar ud paa, er jo i Virkeligheden ikke andet end ved Lov at give et Paalæg til visse Arbejdsgivere om, at de skulle holde deres Arbejdere ulykkesforsikrede. Der er ganske vist i Lovforslaget stillet de enkelte Arbejdsgivere et Valg i den Henseende, de kunne, om de ville, benytte en Forsikringsanstalt, men de kunne ogsaa, om de ville, løbe Risiko selv. Seg antager, at naar man undtager de meget store Selskaber, vil det kun sjældent finde Sted, at nogen Arbejdsgiver, der beskæftiger et større Antal Arbejdere, indlader sig paa at løbe den Risiko selv, og jeg er overhovedet i Tvivl, om det er rigtigt at gøre Blads derfor. Der var en æret Taler, der anførte det som en Dyd ved Forslaget, at der i den Henseende er Frihed. Seg er ikke sikker paa, at det er rigtigt. Det kan jo nemlig meget godt tænkes, at en fattig Arbejdsgiver, der sidder og hænger i det, beskæftiger en stor Del Arbejdere, og det Tilfælde kunde da let indtræffe, at han i Tilfælde af, at der kom flere Ulykkestilfælde mellem hans Folk, ikke vilde være i Stand til at fyldestgøre de Forpligtelser, der paahvile ham. — Forslaget er ogsaa simpelt derved, at det henvender sig til den enkelte Arbejdsgiver. Seg hørte med megen Interesse den ærede første Taler, andet kongevalgte Medlem (Goos), udtale, at der teoretisk set ikke er noget i Vejen for at gaa den Vej. Seg tilstaar, at jeg for mit Vedkommende er noget i Tvivl, om det egentlig er principmæssigt rigtigt at gaa den Vej. Seg forstaar, at Samfundet som saadant tager sig